

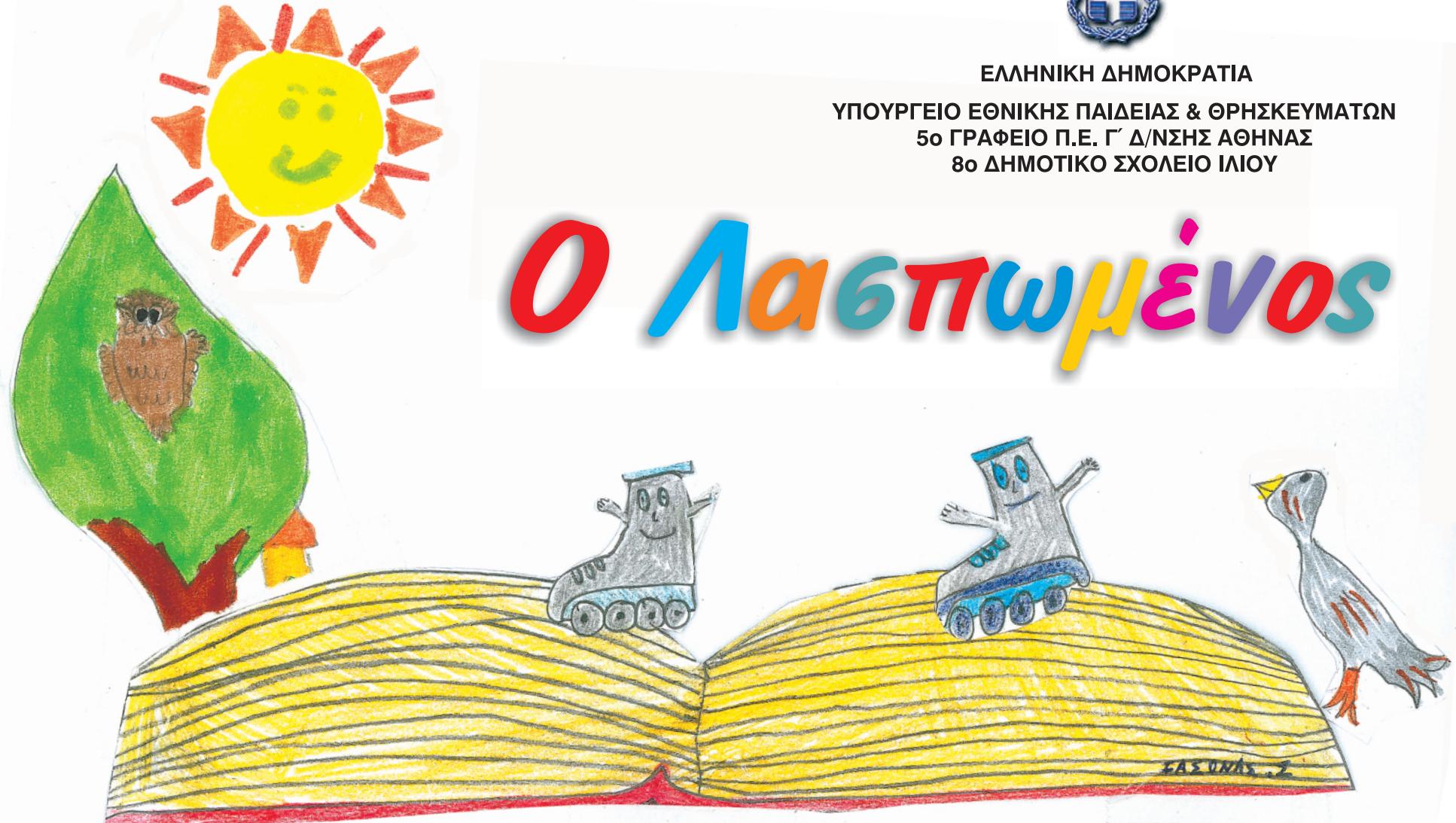
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

5ο ΓΡΑΦΕΙΟ Π.Ε. Γ' Δ/ΝΣΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

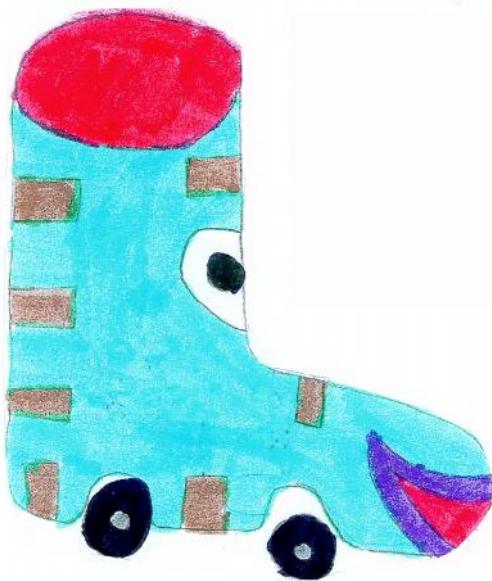
8ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΙΛΙΟΥ

Ο λαπτωμένος

Ενα παραρύθι των παιδιών του 8ου Δ.Σ. Ιλίου

Ο Λασωμπρένος

Ιλιον 2010

Οργάνωση και επιμέλεια έκδοσης:

Παπαδόπουλος Δημήτριος, Δάσκαλος Ειδικής Αγωγής 8ου Δ.Σ. Ιλίου

**Σχεδιασμός
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:**

Μαρέτη Ευτυχία, Δασκάλα Β' Τάξης 8ου Δ.Σ. Ιλίου

Εικονογράφηση:

Από τους μαθητές του 8ου Δ.Σ. Ιλίου

ISBN: 978-960-99217-0-1

Ένα... γραμματάκι

*Εμείς, τα παιδιά του 8ου Δημοτικού Σχολείου Ιλίου,
δημιουργήσαμε αυτό το παραμύθι για να δείξουμε σε
όλους πως και φαντασία έχουμε, και πως μπορούμε να
συνεργαστούμε φτιάχνοντας όμορφες ιστορίες.*

Απολαύστε, λοιπόν, το παραμύθι μας.

Τα παιδιά του 8ου Δ.Σ. Ιλίου

Και κάτι ακόμα:

Ο Βασίλης Κουλουκτσής είναι ο νονός του Λασπωμένου.

Η Ελεάνα Κατσαούνου είναι η νονά του Μουντζούρη.

«Πώς ξεκίνησαν όλα»

Ο κύριος Περικλής είχε φέρει από την Αμερική ένα ζευγάρι πατίνια με ροδάκια για τον καλομαθημένο εγγονό του, τον Αλέξη.

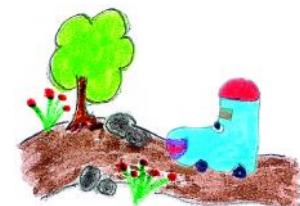
Ο μικρός Αλέξης, ένα πρωινό, έβγαλε τα πατίνια του στο δρόμο. Ήταν γυαλιστερά, με κορδόνια ασημένια και ροδάκια μπλε. Έτρεχε και τσούλαγε πάνω στο πεζοδρόμιο ώσπου συνάντησε μια λακκούβα και φρουουτ.... και πλούτς, έπεισε μέσα. Τα πατίνια γέμισαν λάσπες!

Ο Αλέξης, ο κακομαθημένος, αντί να τα πλύνει τα πήρε και τα πέταξε στον διπλανό σκουπιδοτενέκε. Τα πατίνια, που ήσαν αδερφάκια, πολύ στενοχωρήθηκαν. Όταν το πρωί έφτασε το φορτηγό για να πάρει τα σκουπίδια, έκλαιγαν. Ήταν πολύ φοβισμένα!

Καθώς όμως τα φόρτωναν, κατάφεραν να ξεγλιστρήσουν. Το ένα πετάχτηκε και κύλησε στην άσφαλτο. Το είδε ο γιος της κυρίας Εύας, ο Βασιλάκης που είχε το ανθοπωλείο απέναντι και φώναξε «Ε, που τρέχεις έτσι λασπωμένο;»

Αυτό ήταν! Από τότε το όνομά του ήταν «Λασπωμένος». Το αδερφάκι του καθώς έτρεχε να ξεφύγει από την άλλη μεριά έπεισε πάνω σε μια σακούλα κάρβουνα και έγινε... μαύρο από τη σκόνη. Όταν λοιπόν στη στροφή του δρόμου το συνάντησε η Ελεάνα, νόμιζε πως ήταν η παλιά ατμομυχανή των τρένων και γι' αυτό φώναξε: «Καλέ ελάτε να δείτε, ο Μουντζούρης». Ήτσι βαφτίστηκαν και τα δυο αδελφάκια. «Ο Λασπωμένος και ο Μουντζούρης».

Τα δυο πατίνια πήραν ξεχωριστούς δρόμους για να γνωρίσουν τον κόσμο, ξεκινώντας τις μεγάλες περιπέτειές τους. Άραγε θα βρεθούν και πάλι μαζί;

«Στην Χαρα-πού-πολη»

Μπροστά του συνάντησε μια παιδική χαρά. Την έλεγαν «Χαρα-πού-πολη». Βλέπει κούνιες, τραμπάλες και τσουλήθρες. Αμέσως του ήρθε η επιθυμία να παιξει με όλα αυτά.

«Όμως πώς θα ανέβω;» αναρωτήθηκε και απογοητεύτηκε.

Βλέπετε τα ροδάκια του γλιστρούσαν και δεν τα κατάφερνε μόνος του.

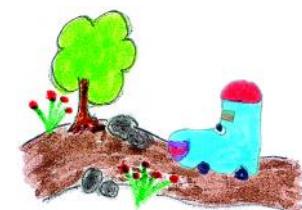
Λίγο πιο πέρα έπαιζε ένα κοριτσάκι, η Ειρήνη. Άκουσε τη σκέψη του και πήγε κοντά του να τον βοηθήσει.

Η Ειρήνη έτσι, έγινε η πρώτη του φίλη!

'Έκαναν κούνια, τραμπάλα και τσουλήθρα. Μόλις χόρτασαν παιχνίδι, η Ειρήνη έβαλε το «Λασπωμένο» στο καλαθάκι του ποδηλάτου της και άρχισαν τις βόλτες. Έκαναν πολλές βόλτες μέχρι που ο ήλιος έδυσε.

Ήταν η ώρα να χωριστούν. Ο «Λασπωμένος», χαρούμενος που βρήκε μια φίλη και έπαιξε, καληνύχτισε την Ειρήνη και γλιστρώντας πάνω στα κάγκελα, βγήκε έξω από τη «Χαρα-πού-πολη».

Πού πάει άραγε; Κανείς δεν ξέρει!

«Ο Λασπωμένος στο Πάρκο»

Ηταν αργά το βράδυ, όταν ο Λασπωμένος έφυγε από τη Χαραπούπολη. Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο και αφού κύλησε για αρκετή ώρα στο πεζοδρόμιο, μπήκε στην είσοδο του Πάρκου. Κύλησε στα χαλίκια, μα όλα γύρω του ήταν σκοτεινά. Φοβόταν!

Άρχισε να τρέχει περισσότερο, κοιτώντας μόνο μπροστά. Προσπέρασε τα ψηλά πεύκα, τις λυγερές λεύκες, τη φωλιά της κουκουβάγιας και τη λιμνούλα με τις πάπιες. Τίποτα δεν έβλεπε, παρά μόνο ένα μικρό φωτάκι στην άκρη της πηγής, δίπλα στο παγκάκι.

Έφτασε εκεί καταϊδρωμένος. Όσο πλησιάζε προς το φως άκουγε και κάποιους ήχους. Όταν τελικά έστριψε, είδε κάτι το απίστευτο...

Τα παιδιά της γειτονιάς είχαν φτιάξει ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο και το στόλιζαν. Εκεί, μέσα στο πάρκο. Δίπλα, κάποια άλλα παιδιά, στόλιζαν ένα καραβάκι, γιατί, για να λέμε το σωστό, εμείς οι Έλληνες καραβάκι στολίζαμε τα Χριστούγεννα και κρατώντας το τα παιδιά στα χέρια, έλεγαν τα κάλαντα.

Τέλος πάντων, ο Λασπωμένος μπήκε στη γιορτή. Τα τραπεζάκια γύρω του ήταν φορτωμένα γλυκά. Η μουσική των Χριστουγέννων ήταν υπέροχη!

Άλλα παιδιά συζητούσαν, άλλα στόλιζαν και άλλα χόρευαν. Το Λασπωμένο τον πρόσεξε ο Ιάσονας, ένα αγοράκι που πήγαινε στη Δευτέρα τάξη.

- Έλα, να παίξουμε, του είπε.
- Είμαι ο Λασπωμένος.
- Κι εγώ ο Ιάσονας. Πάμε για χορό;

– Πάμε, πάμε!

Ο Ιάσονας κι ο Λασπωμένος κάνανε όλες τις τρέλες. Χορέψανε, τραγουδήσανε, έφαγαν γλυκά και πάτησαν το κουμπί για να ανάψουν τα φώτα στο καραβάκι και στο δέντρο.

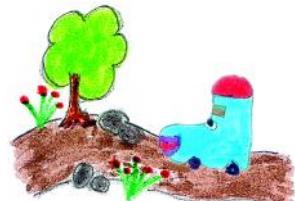
'Όλο το πάρκο φωτίστηκε. Μικροί και μεγάλοι χαίρονταν που κατάφεραν να συνεργαστούν και να φτιάξουν κάτι ωραίο.'Όλα τα γειτονόπουλα έφτιαξαν μαζί τη χριστουγεννιάτικη γιορτή και τώρα τη χαίρονταν.

Ο Λασπωμένος πέρασε υπέροχα! Ήρθε η ώρα όμως που η μπτέρα του Ιάσονα τον φωνάξε να φύγουν.

– Γεια σου, Λασπωμένε, τα λέμε. Καλές γιορτές!

– Γεια σου, Ιάσονα! Επίσης, φίλε μου!

Ο Λασπωμένος κοιτούσε τον κόσμο που έφευγε σιγά σιγά. Θυμήθηκε την περιπέτειά του και ένα δάκρυ κύλησε ως τα ροδάκια του. Πού να είναι ο αδερφός του; «Μα στη ζωή πρέπει να ελπίζουμε» σκέφτηκε και ξάπλωσε να ξεκουραστεί. Εκεί μέσα στη γιορτή που έσβηνε σαν τα φωτάκια, τον πήρε ο ύπνος.

«Ο Λασπωμένος αναζητά το Μουντζούρη»

Ολασπωμένος ξύπνησε κάτω από το δέντρο. Δεν είχε πολλή όρεξη. Είδε στο όνειρό του τον αδερφό του το Μουντζούρη.

«Είμαι δυστυχισμένος» σκέψητηκε. «Τι ωραία θα ήταν αν ήμουν μαζί με τον αδερφό μου. Παρεούλα, να παιζούμε, να γελάμε, ε.. και να τσακωνόμαστε λιγάκι».

Εκείνη τη στιγμή έμφανιζεται η πάπια η Μαργαρίτα, που πάντα βοηθά όλα τα ζωντανά του Πάρκου. Κάτι σαν ο φίλος που θα ήθελες να έχεις, κάτι σαν αδερφός, σαν μαμά και μπαμπάς στη δύσκολη στιγμή.

Μαργαρίτα: Τι κάνεις εδώ;

Λασπωμένος: Άσε με Κατερίνα. Σκέφτομαι τον αδερφό μου. Πού να βρίσκεται;

Μαργαρίτα: Και πού είναι αυτός;

Λασπωμένος: Ποιος ξέρει;

Μαργαρίτα: Ποιος ξέρει;

Λασπωμένος: Ε, αυτό λέω. Δεν ξέρω, ποιος ξέρει!

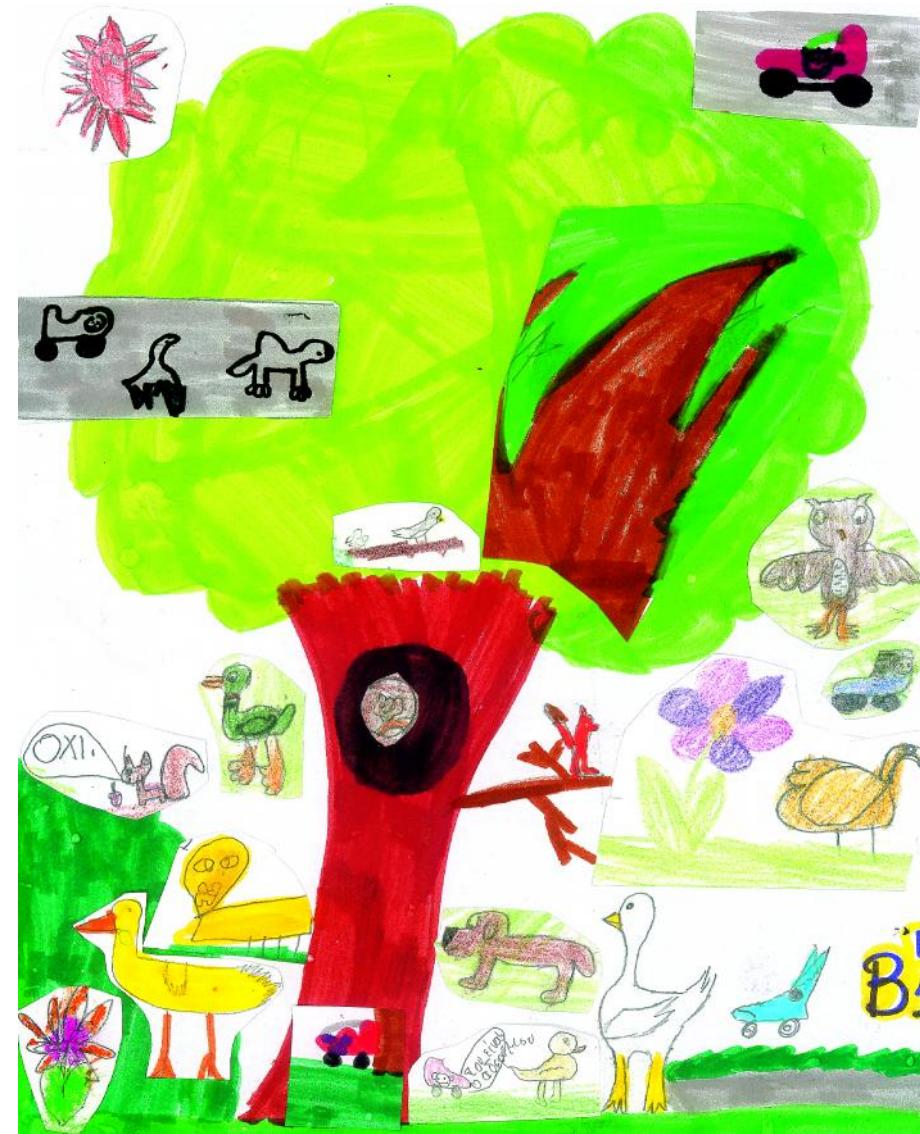
Μαργαρίτα: Πάμε να ρωτήσουμε. Να μάθουμε λοιπόν.

Λασπωμένος: Ποιον και πού;

Μαργαρίτα: Όλα τα ζωάκια του Πάρκου.

'Ετσι ξεκινούν από την μεγάλη μουριά με την τεράστια κουφάλα, όπου ζούσε ο σκίουρος, ο Βελανίδης.

Μαργαρίτα: Σκίουρε Βελανίδη, μήπως ξέρεις πού βρίσκεται ο αδερφός του Λασπωμένου;

Βελανίδης: 'Όχι, λυπάμαι. Ρωτήστε το περιστέρι, τον Ασπρούλη.

Μαργαρίτα: Ασπρούλη, μήπως είδες τον αδερφό μου, το πατίνι;

Ασπρούλης: 'Όπου και αν πέταξα, δεν τον συνάντησα. Ρωτήστε το σκύλο τον Καφετούλη που γυρίζει σε όλους τους δρόμους.

Λασπωμένος: Καφετούλη, μήπως είδες τον αδερφό μου το πατίνι;

Καφετούλης: 'Όχι δυστυχώς. 'Όσους δρόμους και αν περπάτησα δεν τον συνάντησα. Ρωτήστε καλύτερα τη Σοφή Κουκουβάγια, την κυρία Γουρλωμάτα.

Λασπωμένος: Γουρλωμάτα Κουκουβάγια, που είσαι στη σοφία πρώτη και δεν πιστεύεις στα μάγια, μήπως είδες τον αδερφό μου το πατίνι;

Κουκουβάγια Γουρλωμάτα: Ναι μικρέ μου. **Τον λένε τώρα πια Μουντζούρη.** Τον είδα στο Τσαγκαράδικο του κυρ Παντελή, μόνος του να κλαίει στην αυλή.

Μαργαρίτα: Μπορείς να μας οδηγήσεις εκεί;

Κουκουβάγια Γουρλωμάτα: Ευχαρίστως να σας βοηθήσω. Εγώ θα πετάω όσο μπορώ πιο χαμηλά, γιατί όταν περπατώ κουράζομαι πολύ. Εσείς να ακολουθείτε. Έχουμε δρόμο πολύ να κάνουμε.

Δρόμο παιίρνουν και δρομάκι για να βρουν το Μουντζουράκη.

«Ο Λασπωμένος στο Τσαγκαράδικο»

Ο Λασπωμένος, η κυρία Γουρλωμάτα και η Μαργαρίτα η πάπια ξεκινούν να βρουν το Μουντζούρη. Μπαίνουν λοιπόν στο Πρασινόδασος με τα πολλά μονοπάτια. Εκεί χάθηκαν!

Μπροστά τους τότε εμφανίζεται ένας κυνηγός, ο κύριος Κακούλης, που το καλύβι του ήταν κοντά στην τεράστια βελανιδιά.

– Εγώ θα σας βγάλω από εδώ, είπε με μια ψεύτικη χαρά.

Τα φιλαράκια των πίστεψαν! Σε μια στιγμή ο κύριος Κακούλης αρπάζει την κυρία Γουρλωμάτα από τα πόδια και την Μαργαρίτα από το λαιμό και τις βάζει μες στο σακούλι του. Ο Λασπωμένος τον πήρε στο κατόπι. Είδε το κλουβί! Είδε το κλειδί. Είδε πως έβαζε το κλειδί μέσα στον κουβά με το νερό για να μνη διακρίνεται.

– Πρέπει να λευτερώσω τους φίλους μου, σκέφτηκε. Το βράδυ το φεγγαράκι φώτισε την καλύβα. Ο Λασπωμένος ανέβηκε στα κεραμίδια, γλίστρησε στην καπνοδόχο και ἐπεσε μες στο τζάκι. Ευτυχώς ήταν σβηστό!

Πήρε τα κλειδιά από τον κουβά. Και έκανε σιγά...

– Ψιιτ...Πού είστε;

– Εδώ, του φώναξε η Μαργαρίτα. Κάτω από το τραπέζι.

Ο Λασπωμένος έτρεξε, ξεκλειδώσε 3 φορές το κλουβί και αφού άνοιξαν την πόρτα αθόρυβα, χάθηκαν στο δάσος. Καθώς απομακρύνονταν είδαν μπροστά τους ένα φωτάκι να τρεμοπαιζει. Πλησιάσαν. Ήταν μια χελώνα που είχε πάει να μαζέψει τα χελωνάκια της από το χελωνογήπεδο με το φαναράκι της.

– Καλησπέρα, τους είπε. Είμαι η κυρία Καυκαλίτσα. Μου φαίνεται πως χαθήκατε ή κάνω λάθος;

– Καλησπέρα. Μμμ...έχετε δίκιο, είπε ο Λασπωμένος. Ψάχνουμε το μονοπάτι για το Τσαγκαράδικο του κυρ Παντελή. Δείξε μας το δρόμο, σε παρακαλώ!

– Θα πάρετε το μονοπάτι με τα λουλούδια που φωτίζουν και θα βγείτε στο ξέφωτο. Θα περάσετε το ποτάμι και θα βρείτε μπροστά σας το Τσαγκαράδικο. Όρα σας καλή, είπε η κυρία Καυκαλίτσα και με το φαναράκι της χάθηκε στα πουρνάρια.

– Πάμε, είπε η κυρία Γουρλωμάτα. Να το μονοπάτι! Πραγματικά μπροστά τους εμφανίστηκε το μονοπάτι με τα λουλούδια που φωτίζουν. Κόκκινα, κίτρινα, γαλάζια, πράσινα και ροζ φωτάκια τους έδειχναν το δρόμο.

Προχωρούσαν αρκετή ώρα, ώσπου τα λουλούδια έσβησαν και εμφανίστηκε το φως του ήλιου. Ήτσι έφτασαν στο ξέφωτο. Μπροστά τους ένα ποτάμι έτρεχε γρήγορα τα νερά του για να φτάσει στη θάλασσα. Ο Λασπωμένος κοίταξε τα δύο πουλιά με απορία.

– Πώς θα περάσεις απέναντι; είπε η Μαργαρίτα.

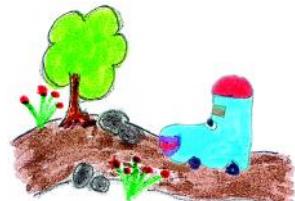
– Ναι! Πώς θα περάσω, αναρωτήθηκε κι ο Λασπωμένος.

– Ανέβα στην πλάτη μου, είπε η Κατερίνα.

– Εγώ θα σε κρατώ να μνη γλιστρήσεις είπε η κυρία Γουρλωμάτα.

Ο Λασπωμένος ανέβηκε στην πλάτη της Μαργαρίτας. Η κυρία Γουρλωμάτα πέταξε από πάνω του και με τα πόδια της ακουμπούσε το Λασπωμένο, ώστε να νιώθει σιγουριά πως δεν θα πέσει. Ήτσι οι τρεις φίλοι πέρασαν με επιτυχία το ποτάμι. Αγκαλιάστηκαν από χαρά!!

Μπροστά τους ένα μικρό μονοπάτι τους οδήγησε στο Τσαγκαράδικο. Μπήκαν μέσα. Ο κυρ Παντελής έραβε μια μπότα.

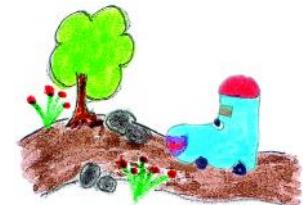

- Γεια σου κυρ Παντελή, είπε ο Λασπωμένος.
- Καλώς την όμορφη παρέα, απάντησε αυτός.
- Ψάχνω τον αδερφό μου, το Μουντζούρη, το πατίνι, είπε ο Λασπωμένος.
- Εδώ ήταν πριν λίγες μέρες. Του έφτιαξα τα ροδάκια του, είπε ο κυρ Παντελής.
- Και πού πήγε; ρώτησε η κυρία Γουρλωμάτα.
- Πήρε το λεωφορείο, τον Ταξιδιώτη, για τη χώρα που τη λένε Βιβλιοπούλη, είπε ο κυρ Παντελής.

Οι τρεις φίλοι ευχαρίστησαν και βγήκαν.

- Είναι η ώρα να χωρίσουμε, είπε ο Λασπωμένος. Σας ευχαριστώ για όλα! Και εσένα Μαργαρίτα και εσένα κυρία Γουρλωμάτα.

Τα ζωάκια και ο Λασπωμένος αγκαλιάστηκαν. Η Μαργαρίτα και η κυρία Γουρλωμάτα γύρισαν στο πάρκο ενώ ο Λασπωμένος κάθισε στην στάση του Τσαγκαράδικου περιμένοντας το λεωφορείο. Τότε φάνηκε από μακριά...

«Ο Λασπωμένος στη Βιβλιοσύνη»

Tότε φάνηκε από μακριά ο Χαρτούλης, το γνωστό παιδάκι – βιβλιαράκι, που είχε φάει όλους τους χάρτες του κόσμου.

Λασπωμένος: Ε! περίμενε σε παρακαλώ λίγο.

Χαρτούλης: Λέγε! Γρήγορα! Βιάζομαι!

Λασπωμένος: Βοήθησέ με, ψάχνω τη Βιβλιοπούπολη. Με λένε Λασπωμένο.

Χαρτούλης: Ωχ μπελάς! Περίμενε λίγο. Κι εγώ εκεί πάω μα δεν έχω κοιτάξει τον χάρτη ακόμα.

Ανοίγει την κοιλίτσα του σαν βαλίτσα και αρχίζει να ξεφυλλίζει χιλιάδες χάρτες! 'Όχι..... όχι..... μήπως αυτός.... όχι. μα πού είναι..... Α! νάτος.

Ο Λασπωμένος πλησιάζει μα δεν πολυκαταλαβαίνει.

Χαρτούλης: Λοιπόν, φίλε μου, ακολούθα. Έχουμε δρόμο, όχι πολύ, μα αινίγματα να λύσουμε δύσκολα και μη.

Είπε και γέλασε κλείνοντας την κοιλίτσα του. Ο Λασπωμένος τον ακολούθησε μνημονικά καταλαβαίνοντας πολλά.

Περπάτησαν αρκετά ώσπου έφτασαν σε ένα τρίστρατο (τρεις δρόμοι). Σταμάτησαν. Πού θα πάνε τώρα; Πρόσεξαν μια πινακίδα που έλεγε: **"Αν θες το σωστό δρόμο να περπατήσεις στο αίνιγμα πρέπει να απαντήσεις"**. Πίσω από την πινακίδα προβάλλει μια ακρίδα πράσινη σαν άγουρο μήλο.

Ακρίδα: Απαντήστε μου παιδιά, αφού τεντώσετε τα αυτιά. Πώς ένα δάκρυ δεν μπορεί να στεγνώσει;

Ο Λασπωμένος το σκέφτεται. Πρέπει να τον βρει. Θυμάται τον Αλέξη που έκλαιγε, όταν έπεσε στις λάσπες και τα δάκρυά του έσταζαν στο νερό.

«Το βρήκα» είπε «όταν πέφτει στο νερό, στη θάλασσα, στον ποταμό».

Η ακρίδα ξαφνικά χάθηκε και μαζί της τα δυο μονοπάτια. Έτσι οι δύο φίλοι πήραν το μονοπάτι που έμεινε για τη Βιβλιοπούπολη. Προχώρησαν αρκετά ώσπου έφτασαν σε ένα ποτάμι. Ο δρόμος κοβόταν. Η γέφυρα είχε στρίψει το κεφάλι της και δεν γύριζε να περάσουν απέναντι.

Χαρτούλης: Γιατί καλό μου γιοφύρι δεν μας περνάς απέναντι στην όχθη;

Γιοφύρι: Αν το αίνιγμα θα βρεις, στην όχθη απέναντι θα βγεις. "Χίλιοι μύριοι καλόγεροι μες στο ράσσο τυλιγμένοι".

Λασπωμένος: Αυτό το άκουσα στο Πάρκο από τα παιδιά και το φίλο μου τον Ιάσονα. είναι το ρόδι.

Το γεφύρι μούγκρισε, γύρισε και πάτησε στην απέναντι όχθη. Οι δύο φίλοι πέρασαν καμαρώτοι το ποτάμι και έφτασαν στην στριφτή στροφή που βγάζει.....

Λασπωμένος: Ω! Θεούλη μου, τι ωραία πόλη!

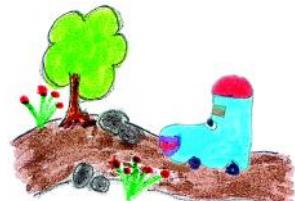
Χαρτούλης: Ποπό βιβλιόσπιτα! Ποπό βιβλιοπαιδάκια σαν εμένα! Εδώ είναι ο τόπος μου, οι βιβλιοφίλοι μου. Πάμε!

Έφτασαν λοιπόν στην Πύλη της Βιβλιοπούπολης. Χτυπούν το κουδούνι. Εμφανίζεται ο Βιβλιοθυρωρός.

Βιβλιοθυρωρός: Τι θέλετε;

Λασπωμένος: Ψάχνω τον αδερφό μου. Ένα πατίνι σαν εμένα. Μήπως

Βιβλιοθυρωρός: Για να μπείτε στην Βιβλιοπούπολη θα απαντήσετε σε μια μου ερώτηση. Πείτε μου λοιπόν μια παροιμία που δείχνει πόσο όμορφο και χρήσιμο είναι για ένα παιδί το σχολείο. Άλλιώς.....απ' έξω θα μείνετε.

Ο Λασπωμένος σκέφτηκε τα λόγια ενός γέροντα που δεν είχε μάθει να διαβάζει και ένιωθε τόσο άσχημα! Ήλεγε λοιπόν στα εγγονάκια του.

Λασπωμένος:άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο.

Ο Βιβλιοθυρωρός γούρλωσε τα μάτια του άνοιξε το βιβλιομάνταλο και η Πύλη της Βιβλιοπούπολης τραντάχτηκε.

- Περάστε, είπε ο Βιβλιοθυρωρός.
- Η πόλη ήταν υπέροχη. Όρεξη να έχεις να δεις και να συναντήσεις όλα τα βιβλία του κόσμου!

- Είναι ώρα να φύγω, του είπε ο Χαρτούλης.

- Καλά να περάσεις, του είπε ο Λασπωμένος. Σ' ευχαριστώ για όλα!

Οι δύο φίλοι χωρίζουν. Ο Λασπωμένος μπαίνει σε ένα στενό και το μάτι του πέφτει στο βιβλιοπωλείο του κυρίου Πυθαγόρα. Χώνεται μέσα. Στοιβες τα βιβλία. Ο κύριος Πυθαγόρας σκυμμένος πάνω από την υδρόγειο σφαιρά ψάχνει για την χαμένη Τροία χρόνια τώρα.

- Καλημέρα σας, είπε ο Λασπωμένος.
- Καλημέρα μικρό πατίνι, απάντησε αυτός.
- Έχω χάσει τον αδερφό μου. Είναι και αυτός πατίνι σαν εμένα. Μήπως τον είδατε;
- Ένα μικρό μουντζουρωμένο πατίνι σαν ατμομηχανή; είπε ο κύριος Πυθαγόρας.
- Ναι, είπε με χαρά ο Λασπωμένος.
- Μπήκε στο βιβλίο με τις 365 ιστορίες. Νομίζω.... να εκεί στο δεύτερο ράφι έδειξε ο κ. Πυθαγόρας.

Ο Λασπωμένος έτρεξε, ανέβασε τα ροδάκια του στο δεύτερο ράφι, μα τίποτα.

- Συγγνώμη στο τρίτο, είπε ο κύριος Πυθαγόρας.

Ανέβηκε στο τρίτο. Ναι! Εκεί ήταν. Ανοίγει το βιβλίο και βουτά μέσα στο πρώτο παράθι.....

Πού πηγαίνει, κανείς δεν ξέρει.....

«Ο Λασπωμένος στην Καυσαερούπολη»

Hπρώτη ιστορία λεγόταν «Η Καυσαερούπολη».

Ο Λασπωμένος, λοιπόν, μπαίνει σε μια πόλη που είναι γεμάτη καπνούς. Γκρι, μαύροι, κίτρινοι και μπλε καπνοί σκεπάζουν και πνίγουν τη πόλη.

Περπατάει στο πεζοδρόμιο και με δυσκολία διακρίνει τα πράγματα γύρω του. Στην επόμενη στροφή, εμφανίζεται μπροστά του ο Μαυροσυννεφούλης, που όλο έβηχε.

Μαυροσυννεφούλης: Τι κάνεις εδώ;

Λασπωμένος: Ψάχνω τον αδερφό μου, το Μουντζούρη.

Μαυροσυννεφούλης: Εδώ ψάχνεις τον αδερφό σου; Σιγά μνη τον βρεις! Είπε και προσέρασε βήχοντας.

Ο Λασπωμένος συνέχισε το ψάξιμο, ώσπου έφτασε σ' ένα μαύρο κήπο. Εκεί βλέπει κάτι παράξενο!

Στην άκρη του κήπου στέκεται λυπημένο ένα πράσινο δεντράκι, μια μικρή ελιά.

Λασπωμένος: Μικρή ελιά, πώς σώθηκες από τα μαύρα σύννεφα;

Ελιά: Ήτυχε να βρω το φίλο μου, το Οξυγόνο, αλλά φοβήθηκε το Μαυροσυννεφούλη και έφυγε.

Λασπωμένος: Και πώς σκέφτεσαι να ζήσεις τώρα;

Ελιά: Ο Μαυροσυννεφούλης αιχμαλώτισε το Οξυγόνο και τη μικρή Ανακύκλωση και τους έβαλε μέσα σ' ένα τεράστιο μπουκάλι, που ο φελλός του έχει σφηνώσει για εκατό χρόνια.

Μια λύση υπάρχει. Να προλάβουμε το πηγάδι των Ευχών πριν το φυλακίσει κι αυτό ο Μαυροσυννεφούλης.

Λασπωμένος: Πού βρίσκεται αυτό;

Ελιά: Βρίσκεται δίπλα στο παιδί με τη φλογέρα και το απδόνι.

Ο Λασπωμένος βάζει δύναμη στα ροδάκια του, τεντώνει τ' αυτιά του και σκουντουφλώντας εδώ κι εκεί, περιπλανιέται στην Καυσαερούπολη.

Κάποια στιγμή, άκουσε το γλυκό κελάνδημα του αιδονιού. Μέσα στους καπνούς δεν μπορούσε να δει. Τέντωσε ακόμα περισσότερο τ' αυτιά του για ν' ακούσει από πού ερχόταν. Γυρίζοντας το κεφάλι του είδε κάτι να χρυσαφίζει. Ήταν το μικρό αιδόνι! Δίπλα τους βρισκόταν το πηγάδι των Ευχών, που είχε αρχίσει να στερεύει. Ήταν η τελευταία τους ευκαιρία. Η ευχή των Χριστουγέννων στο πηγάδι των Ευχών γινόταν πάντα πραγματικότητα. Πήρε τη μικρή με τη φλογέρα και την τράβηξε ως το πηγάδι και της είπε:

«Κάνε μια ευχή για να σωθεί η χώρα σου και να γίνεις πάλι χαρούμενη».

Το κορίτσι τον κοίταξε και είπε:

«Χριστέ μου, που γεννιέσαι σήμερα, ελευθέρωσε το Οξυγόνο και τη μικρή Ανακύκλωση, φέρε στα παιδιά πάλι τη χαρά και στη φύση τη χαμένη της ομορφιά».

Και η ευχή έγινε πραγματικότητα. Το πώμα πετάχτηκε ψηλά στον ουρανό και χτύπησε το Μαυροσυννεφούλη στο μάτι, κάνοντάς το ακόμα πιο μαύρο. Αυτός έχασε την ισορροπία του κι έσκασε στο χώμα σαν καρπούζι. Ήτσι ελευθερώθηκε το Οξυγόνο κι άρχισε να τρώει με όρεξη τα καυσαέρια. Η μικρή Ανακύκλωση έτρεξε κι άνοιξε γρήγορα το εργοστάσιό της κι άρχισε ν' ανακυκλώνει τα σκουπίδια.

'Ωρα με την ώρα η πόλη καθάριζε, πρασίνιζε και τα παιδιά τραγουδούσαν χαρούμενα γύρω από το κοριτσάκι με την φλογέρα.

Ο Λασπωμένος πλησίασε τη μικρή ελιά και τη ρώτησε:

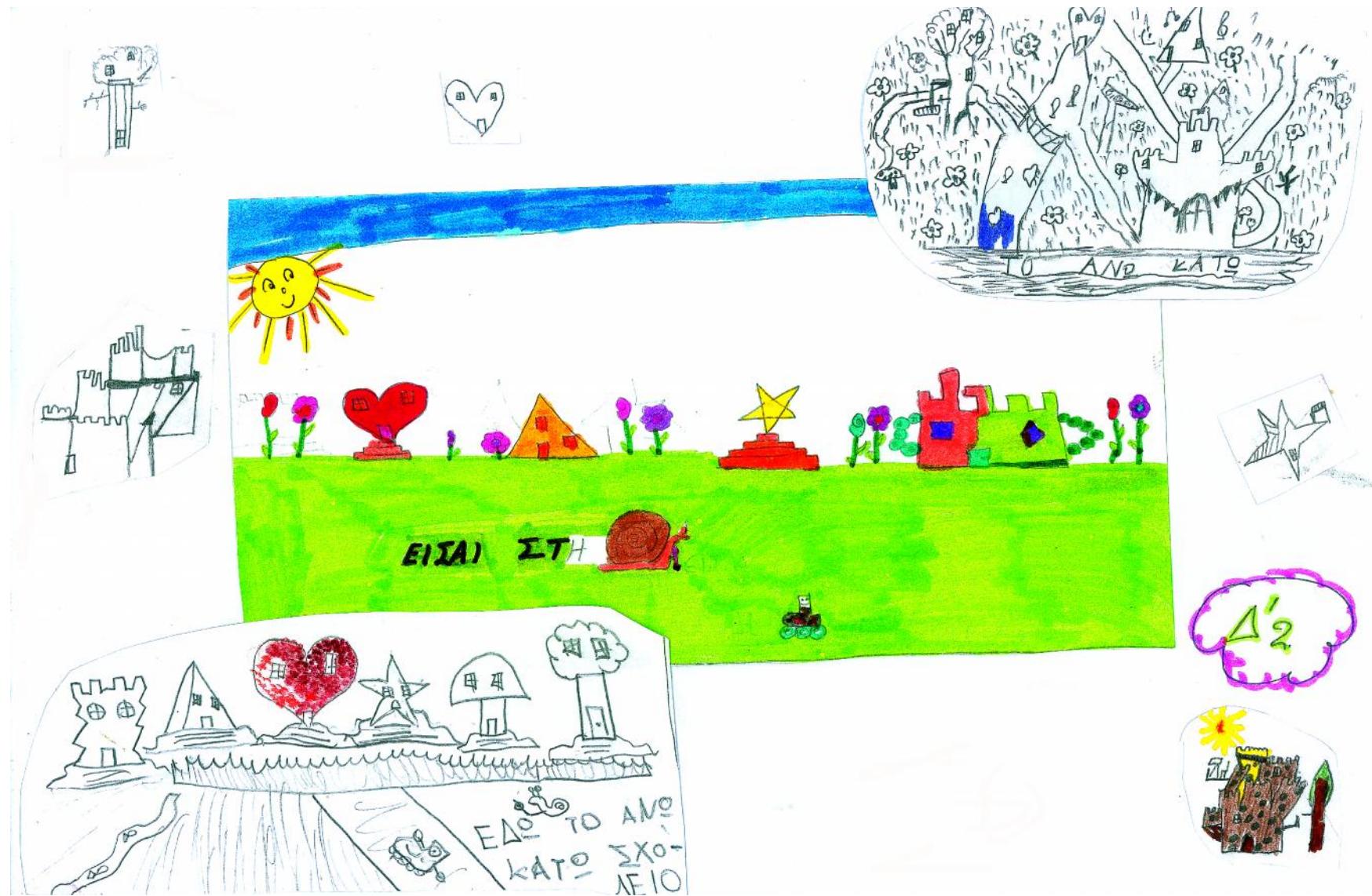
Λασπωμένος: Καλή μου ελιά, μήπως συνάντησες ένα όμοιο πατίνι σαν κι εμένα, τον αδερφό μου το Μουντζούρη;

Ελιά: Τον κυνηγούσε νομίζω, ο Μαιροσυννεφούλης, αλλά του ξέφυγε και πρέπει να μπήκε στο επόμενο παραμύθι.

Ο Λασπωμένος πλησίασε την πινακίδα της πόλης με μια γόμα. Έσβησε το όνομα «Καυσαερούπολη» και με μεγάλα καθαρά λευκά γράμματα έγραψε το όνομα «Οξυγονούπολη». Χαρούμενος, χαιρέτησε την ελιά και βούτηξε στο επόμενο παραμύθι.

Πού πάει, κανείς δεν ξέρει...

«Ο Λασπωμένος στο “ΑΝΩ ΚΑΤΩ” σχολείο»

Ολασπωμένος λοιπόν βγαίνει στο επόμενο παραμύθι και πέφτει πάνω στο χορτάρι ενός λιβαδιού. Έχει πολλά δέντρα, λουλούδια κάθε λογής και ένα ποταμάκι με ψάρια και χελώνες. Ο τόπος είναι μαγευτικός! Δεν ήξερε που βρισκόταν! Γυρνώντας όμως την πλάτη του είδε μια τεράστια καρδιά, μια πυραμίδα, ένα πολύχρωμο δέντρο, ένα μανιτάρι, ένα αστέρι και τον πύργο “Οπωσνάναι”. Όλα αυτά έμοιαζαν σαν να τα είχε φυτέψει ένα χέρι, μέσα στο λιβάδι.

«Πού να βρίσκομαι», αναρωτήθηκε. Τότε εμφανίζεται μπρος του ένα σαλιγκάρι κρατώντας στο χέρι του ένα πινέλο. Κοιτάζει το Λασπωμένο, του χαμογελάει και του γράφει με ασημένια γράμματα: «Είσαι στο “Άνω Κάτω σχολείο”». Με περιέργεια ανεβαίνει στο μικρό λόφο και ρυπάνει την πόρτα της καρδιάς. Η πόρτα ανοίγει μόνη της. Η αιθουσα είναι κατακόκκινη. Παιδάκια-Καρδούλες ζωγραφίζουν, σχεδιάζουν με κάρβουνο, κατασκευάζουν με πυλό ενώ σε μια άλλη γωνιά της Καρδούλας τραγουδούν, μαθαίνουν χορό, παιζουν φλογέρα, φλάουτο, βιόλα και τρομπέτα. Όλα ήταν χαρούμενα, γιατί έκαναν αυτό που ήθελαν. Η δασκάλα τους ήταν η κυρία Ρούσα Σαρανταποδαρούσα. Αισθάνθηκε λύπη, γιατί αυτός, στο σχολείο που πήγαινε, δεν είχε ασχοληθεί με αυτό που ήθελε. Στρίβει τα ροδάκια του και φτάνει στην πόρτα του αστεριού.

Εκεί βρίσκονται τα παιδάκια-Αστεράκια. Κάνουν πειράματα, ασχολούνται με τους πλανήτες και τα αστέρια και βλέπουν πώς λειτουργεί το ρεύμα, οι μαγνήτες. Πώς είναι η ζωή των φυτών και των ζώων. Δάσκαλος τους, ο κύριος Ηλίας ο Αστερίας. Τα αστεράκια ήταν

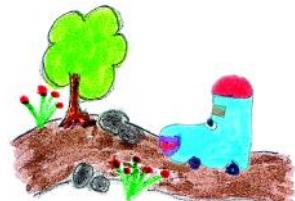

χαρούμενα και εκεί, γιατί μάθαιναν αυτό που αγαπούσαν. Ο Λασπωμένος στρίβει πάλι τα ροδάκια του και φτάνει στην πόρτα του μανιταριού.

Μέσα σε μία αιθουσα όλο γράμματα, συλλαβές, λέξεις και ποιήματα τα παιδάκια-Μανιταράκια έκαναν προτάσεις, μάθαιναν να γράφουν, να διαβάζουν, να συζητούν και να κάνουν διάλογο. Κανείς δεν διέκοπτε τον άλλον. 'Όλες οι ιδέες ήταν σεβαστές. Δασκάλα τους, η κυρία Νέλη, η Κουνέλη. 'Όλα τα παιδιά ήταν χαρούμενα, γιατί μάθαιναν αυτό που αγαπούσαν. Ο Λασπωμένος έστριψε πάλι τα ροδάκια του και μπήκε στην Πυραμίδα.

Εκεί τα παιδάκια-Πυραμιδάκια είχαν χωριστεί σε ομάδες. Στο πρώτο όροφο μάθαιναν μαθηματικά, στο δεύτερο όροφο με χάρακες, γνώμονες και μοιρογνωμόνια σχεδίαζαν τρίγωνα, ρόμβους και πυραμίδες. Ο Λασπωμένος ανεβαίνει με τη ξύλινη σκάλα και φτάνει στο τρίτο όροφο. Εκεί άλλα Πυραμιδάκια μιλούσαν και μάθαιναν αρχαία ελληνικά, ξένες γλώσσες ενώ σε ένα τραπέζι πιο πέρα, κάποια παιδιά είχαν απλώσει χάρτες σαν σεντόνια και μελετούσαν αρχαίους πολιτισμούς. Ο Λασπωμένος παρατήρησε πως και στους τρεις ορόφους της Πυραμίδας ακουγόταν απαλή μουσική, που ηρεμούσε πολύ τα παιδιά. Δάσκαλός τους ήταν ο κύριος Άκης, ο Πυραμιδάκης. Και εδώ τα παιδιά ήταν χαρούμενα γιατί μάθαιναν αυτό που αγαπούσαν.

Ο Λασπωμένος στρίβει τα ροδάκια του, βγαίνει από την πυραμίδα και πλησιάζει στο κορμό του πολύχρωμου δέντρου. Εκεί τα παιδάκια-Δεντράκια διάβαζαν για το θέατρο, σχεδίαζαν μικρές ιστορίες, σχεδίαζαν τα σκηνικά και τα κοστούμια. Κάποια άλλα παιδάκια κολυμπούσαν σε μια λιμνούλα ενώ άλλα ανέβαιναν πάνω στα κλαδιά και κρέμονταν. Δασκάλα τους ήταν η κυρία Νίτσα, η Νυφίτσα. Ο Λασπωμένος ήταν χαρούμενος που έβλεπε τόσο ευτυχισμένα παιδιά και για λίγο ζήλεψε που δεν είχε τόσο όμορφο σχολείο!

Βγαίνοντας από το δέντρο είδε παιδάκια να φυτεύουν λουλούδια να σκάβουν για να φτιάξουν ένα λαχανόκηπο, παιδάκια που επισκεύαζαν μια φωλιά, που άρμεγαν μια αγελαδίτσα ενώ άλλα τάιζαν κοτούλες, πάπιες και ένα αλογάκι. Όλα τα παιδιά ήταν χαρούμενα, γιατί λάτρευαν τη φύση και αγαπούσαν αυτό που έκαναν. Ήταν, λοιπόν, ο Λασπωμένος στρίβει τα ροδάκια του και μπαίνει στο πύργο “Οπωσνάναι”.

Εκεί ζούσε ο διευθυντής του “Άνω κάτω”, ο κύριος “Κοσμάς ό,τι αγαπάς”. Ο Λασπωμένος είδε πως ο πύργος ήταν μια τεράστια βιβλιοθήκη. Είχε παραμύθια από όλον τον κόσμο, βιβλιά για όλες τις θρησκείες, χάρτες και παπύρους. Απέναντι ακριβώς ήταν η ηλεκτρονική βιβλιοθήκη. Ζητούσες πληροφορίες από ένα πύργο-μικρόφωνο και ξαφνικά έβλεπες αυτό που ήθελες σε μια τεράστια οθόνη, που κρυβόταν μέσα σε μία γλάστρα! Ο κύριος Κοσμάς είπε του Λασπωμένου, ότι κάθε πρωί έκανε αυτό που αγαπούσε. Κάθε εβδομάδα διάλεγε το δικό του πρόγραμμα. Δεν υπήρχαν βαθμοί και πολλές φορές τα μεγάλα παιδιά βοηθούσαν τα μικρά. Ο Λασπωμένος ήθελε να ζούσε εκεί. Σκέφτηκε όμως πάλι τον αδερφό του.

– ‘Οχι, Λασπωμένε, δεν το έχω δει, είπε ο κύριος Κοσμάς. Τον άκουσε τότε η Ρίτσα η Αγελαδίτσα και του είπε:

– Είχε περάσει από δω πριν από δυο μέρες και τον φιλεψα γάλα, γιατί ήταν πεινασμένος και διψασμένος. Νομίζω έψαχνε τη χώρα του Αϊ-Βασίλη.

Ο Λασπωμένος χαιρέτησε και ετοιμάστηκε για νέα περιπέτεια. Πού πάει, κανείς δεν ξέρει.....

«Στην Παιχνιδούπολη»

Ολασπωμένος βγαίνει στα κεραμίδια ενός κουκλόσπιτου. Μπροστά του περνούν εκατομμύρια παιχνίδια. Βρίσκεται στην Παιχνιδούπολη! Ξαφνικά το κεραμίδι έσπασε κι ο Λασπωμένος βρέθηκε στο δρόμο ανάποδα. Φώναξε βοήθεια, γιατί ήταν αρκετά ζαλισμένος και τα ροδάκια γύριζαν τρελά. Ήνα παιχνιδοχέρι τον έπιασε από δεξιά και ένα άλλο από αριστερά. Αντί όμως να τον σηκώσουν, τσακώνονταν ποιος θα τον πάρει με το μέρος του.

Λασπωμένος: Εεεεπ! Σταματήστε να με τραβάτε θα σπάσω. Τι συμβαίνει εδώ, θα μου πείτε;

1ο Παιχνίδι: Έλα μαζί μου και θα γίνεις σοφός.

2ο Παιχνίδι: Έλα μαζί μου και θα νιώσεις ισχυρός.

Λασπωμένος: Μα τι συμβαίνει, πόλεμος γίνεται;

1ο & 2ο Παιχνίδι: Φυσικά και έχουμε πόλεμο! Τον πόλεμο των πωλήσεων.

1ο Παιχνίδι: Εμείς είμαστε τα παιχνίδια από το εργαστήρι της κυρίας Ειρήνης. Τα Ειρηνάκια. Κάνουμε τα παιδιά χαρούμενα και πιο έξυπνα.

2ο Παιχνίδι: Εμείς είμαστε από το εργαστήρι του κυρίου Άρη, Τα Πολεμάκια. Μαθαίνουμε τα παιδιά να είναι σκληρά, να μην συγκινούνται εύκολα και μέσα απ' τα ηλεκτρονικά παιχνίδια να μάθουν αργότερα να σκοτώνουν.

Λασπωμένος: Όλα τα είχαμε, αυτός ο πόλεμος μας έλειπε. Πρέπει να φύγω δεν σας αντέχω.

Παιχνίδια: Φυσικά και δεν θα φύγεις. Αποφάσισε με ποιού το μέρος θα είσαι.

Λασπωμένος: Πιστεύω πως όταν έχουμε ειρήνη είμαστε ευτυχισμένοι. Εσείς τα Ειρηνάκια, που αγαπάτε την ειρήνη, δεν χρειάζεται να πολεμάτε με τα παιχνίδια του κυρίου Άρη. Τι θα πει ποιος θα πουλήσει περισσότερα παιχνίδια;

Παιχνίδι 2ο: Κι εμείς το εργοστάσιο του κυρίου Άρη, θα το κλείσουμε;

Λασπωμένος: Θα μπορούσατε να συνεργαστείτε με την κυρία Ειρήνη, να φτιάξετε ένα μεγάλο εργοστάσιο. Έτσι ο κύριος Άρης θα μπορούσε να φτιάχνει ειρηνικά παιχνίδια και να αυξήσετε όλοι τις πωλήσεις σας.

2ο Παιχνίδι: Κι εμείς που έχουμε φτιαχτεί πολεμικά παιχνίδια, τι θα απογίνουμε;

Λασπωμένος: Εσείς μπορείτε να πηγαίνετε σε γιορτές και αντί να πετάτε σφαίρες, να πετάτε στον ουρανό πυροτεχνήματα, σερπαντίνες, σαπουνόφουσκες, σοκολάτες και ζαχαρωτά. Τότε θα σας αγαπούν όλοι περισσότερο.

'Όλα τα παιχνίδια σιωπούν.....

Λασπωμένος: Και τώρα να σας ρωτήσω εγώ κάτι. Μήπως συναντήσατε τον αδερφό μου, το πατίνι, τον Μουντζούρη;

Παιχνίδια: Πέρασε από εδώ, φοβήθηκε τον πόλεμό μας και τράβηξε για ένα παραμύθι με τον αριθμό 365.

Ενώ ο Λασπωμένος ετοιμαζόταν να φύγει για το επόμενο παραμύθι πίσω του τα Ειρηνάκια και τα Πολεμάκια οργάνωσαν ένα πανηγύρι φιλίας και αγάπης. Τα δύο εργοστάσια έγιναν ένα και έτσι αυξήθηκαν οι πωλήσεις και σταμάτησαν οι πόλεμοι.

Ο Λασπωμένος για άλλη μια φορά έφυγε για να βρει το Μουντζούρη. Πού πάει, κανείς δεν γνωρίζει.....

«Ο Λασπωμένος στην Ονειροχώρα»

Ο Λασπωμένος αρκετά στεναχωρημένος ανοίγει την πόρτα και φεύγει, μένοντας πάλι μόνος του χωρίς παρέα. Τριγυρίζει στους έρημους δρόμους του παραμυθιού, τραγουδώντας το τραγούδι της μοναξιάς: «Στη ζωή δεν είναι ωραία να μένεις μόνος, μεγάλη είναι η μοναξιά και ο πόνος· περνάει δύσκολα ο χρόνος». Σκέφτεται ακόμα τον Μουντζούρη και κλαίει. Εκεί στη γωνία που στάθηκε παρατήρησε πεσμένο ένα μικρό κίτρινο φάκελο. Περιέργος τον ανοίγει. Βλέπει μέσα ένα ασημένιο νόμισμα και ένα εισιτήριο τρένου. Το εισιτήριο ήταν για την «Ονειροχώρα»!

Πήγε στον κοντινότερο σταθμό. Το τρένο ήταν μια παλιά ατμομηχανή που λειτουργούσε με όνειρα. Μπαίνει μέσα και κάθεται πάνω σε ένα αναπαυτικό σύννεφο. Το τρένο ξεκίνησε. Ήταν ο μόνος επιβάτης. Μια απαλή μουσική πλημμύρισε τα βαγόνια. Τον πλησίασε ο ελεγκτής του τρένου. Φορούσε μια γαλάζια στολή και ένα καπέλο στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Του έμοιαζε σαν τον Αϊ-Βασίλη. Του ζητά το εισιτήριό του. Το τρυπάει. Από τη τρύπα που έγινε, βγήκε μια ρουφήχτρα που τράβηξε το Λασπωμένο και τον άφησε μαλακά στην «Ονειροχώρα»!

Ο ελεγκτής του φάνηκε σαν τον Αϊ-Βασίλη.

Η Ονειροχώρα ήταν πανέμορφη, σαν ένας μικρός Παράδεισος. Νερά που κυλούσαν, ποταμάκια. Λιμνούλες με πάπιες, παιδικές χαρές, δάσος με ζωάκια, γήπεδα, θάλασσα με καραβάκια, αμμουδιές και θαλάσσιο σκι. Εδώ όλα ήταν όμορφα. Όλα μέχρι...το βράδυ.

– Γιατί; ρώτησε ο Λασπωμένος.

– Γιατί το βράδυ έρχεται ο κακός Εφιάλτης, ο εγγονός αυτού που πρόδωσε το Λεωνίδα και όλα αλλάζουν. Είναι κοντός με καμπούρα, γεμάτος ελιές, κατσούφης και νευρικός. Τα ρούχα του είναι βρώμικα και κουρελιασμένα.

– Και τι κάνει;

– Κρατάει στο χέρι του ένα φίδι - μολύβι με καρφιά. Μ' αυτό ανακατεύει τα καλά όνειρα με τους Εφιάλτες, τα παιδιά του, και μουντζουρώνει κάθε όμορφο όνειρο των παιδιών που κλαίνε και λυπούνται.

– Και τι όνειρο έχουν τα παιδιά; ρώτησε πάλι ο Λασπωμένος.

– Τα όνειρά τους είναι τα ωραία δώρα κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, να επιστρέψει ο μπαμπάς τους από τα ξένα, να βρουν δουλειά οι γονείς τους, να έχουμε ειρήνη, να μην πεινάνε τα φτωχά παιδάκια, να έχουν φίλους... Και άλλα πολλά, πάρα πολλά!

Ο Λασπωμένος κατάλαβε πως κάτι συμβαίνει με τον Εφιάλτη. Ρώτησε λοιπόν πού μένει και ένα βράδυ κρυφά μπήκε στο σύννεφο, που κοιμόταν. Τον κοίταξε καλά! Ήταν ασχημούλης, μα δεν έμοιαζε για τόσο κακός. Το μάτι του έπεσε στα πόδια του. Είδε πως τα δάκτυλα ακουμπούσαν στο μπροστινό μέρος των παπουτσιών του και τον χτυπούσαν. Του είχαν κάνει πληγή. Το όνειρό του ήταν ένα καινούργιο ζευγάρι, μα ποτέ δεν έγινε πραγματικότητα!

Ενημερώνει λοιπόν τους κατοίκους της Ονειροχώρας.

– Μα είναι δυνατόν;

– Δεν το πιστεύω!

– Να του δωρίσουμε εμείς ένα ζευγάρι.

– Και δύο, γιατί όχι!

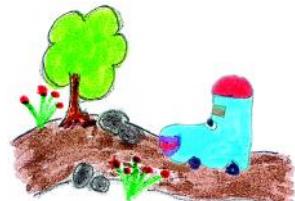

Την άλλη μέρα ο Λασπωμένος φόρτωσε τα δυο ζευγάρια παπούτσια στην πλάτη του και τα πήγε στον Εφιάλτη.

- Ποιος είσαι εσύ, ρώτησε ο Εφιάλτης.
- Είμαι ο Λασπωμένος και θέλω να πραγματοποιήσω το όνειρό σου. Να τα παπούτσια που ονειρευόσουν.

Τα μάτια του Εφιάλτη φωτίστηκαν, έλαμψαν σαν φωτοβολίδες. Πέταξε τα παλιά. Ήθαλε με προσοχή τα καινούργια. Ποπό τι ανακούφιση! Τα κοιτούσε και δεν τα χόρταινε.

- Σήκωσε στα χέρια του τον Λασπωμένο και τον φίλησε.
- Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ....
- Τα όνειρα από τότε ήταν όλα καλά και τα παιδιά στην Ονειροχώρα, ευτυχισμένα!
- Καλέ μου Εφιάλτη, μήπως συνάντησες τον αδερφό μου το Λασπωμένο;
 - Νομίζω πως σε ψάχνει στα όνειρά του, μα δεν ξέρω πού. Ο Λασπωμένος ξεκίνησε για άλλη μία περιπέτεια. Πού πάει, κανείς, δεν ξέρει!!

«Ο Λασπωμένος στην 365η Ιστορία»

Ο Λασπωμένος κάνει άλλη μια βουτιά και βρίσκεται στην τελευταία ιστορία που μιλάει για τις περιπέτειες στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, τον τόπο του Αγίου Βασιλείου. Βγαίνοντας σε αυτή τη χώρα, λίγο έξω από την παγωμένη Καππαδοκία, συναντά μια μικρή ξύλινη καλύβα περιτριγυρισμένη από κάτι το παράξενο. Γύρω από την καλύβα υπήρχαν πολλά γαϊδουράκια. Και.... δεν ήταν μόνο αυτό.

Από το εσωτερικό της καλύβας ακούγονταν παιδικές φωνές. Από την καμινάδα έβγαινε καπνός.

Χτύπησε δειλά την πόρτα. Δεν πήρε απάντηση. Σπρώχνει την πόρτα και βάζει τα δύο ροδάκια του μέσα για να δει. Αντικρίζει ένα γέροντα ψηλό, αδύνατο, με μακριά λευκά γένια. Καθόταν σκυμμένος σε μια ψάθινη καρέκλα. Στα πόδια του υπήρχε ένα δέμα. Πάνω στο περιτύλιγμα του δέματος κάτι έγραφε με την πένα του. Τριγύρω του τα παιδιά κάθονταν στο πάτωμα χαρούμενα. Μιλούσαν και γελούσαν. Ο Λασπωμένος μπήκε και έκλεισε την πόρτα. Πλησίασε στο τζάκι. «Το πρώτο δώρο είναι έτοιμο. Αποστολή πρώτη» είπε ο Άγιος Βασίλης. Τότε σηκώθηκε το πρώτο παιδί, πήρε το δέμα, βγήκε έξω, ανέβηκε σε ένα γαϊδουράκι και πήγε προς την πόλη. Αυτό γινόταν κάθε φορά που ο Άγιος Βασίλης σήκωνε το κεφάλι του και έλεγε «Το δέμα είναι έτοιμο». Όσου, έφτασε στο δώρο με τον αριθμό 365.

Τότε ο Λασπωμένος είδε πως η καλύβα ήταν άδεια από παιδιά. Το τελευταίο παιδί ήταν άρρωστο. Τα μάτια του Αγίου έπεισαν στο Λασπωμένο. «Καλοσπέρα σας», είπε ο Λασπωμένος με ευγένεια. «Μπορώ να βοηθήσω;» «Καλωσόρισες Λασπωμένε». «Με γνωρίζετε;»

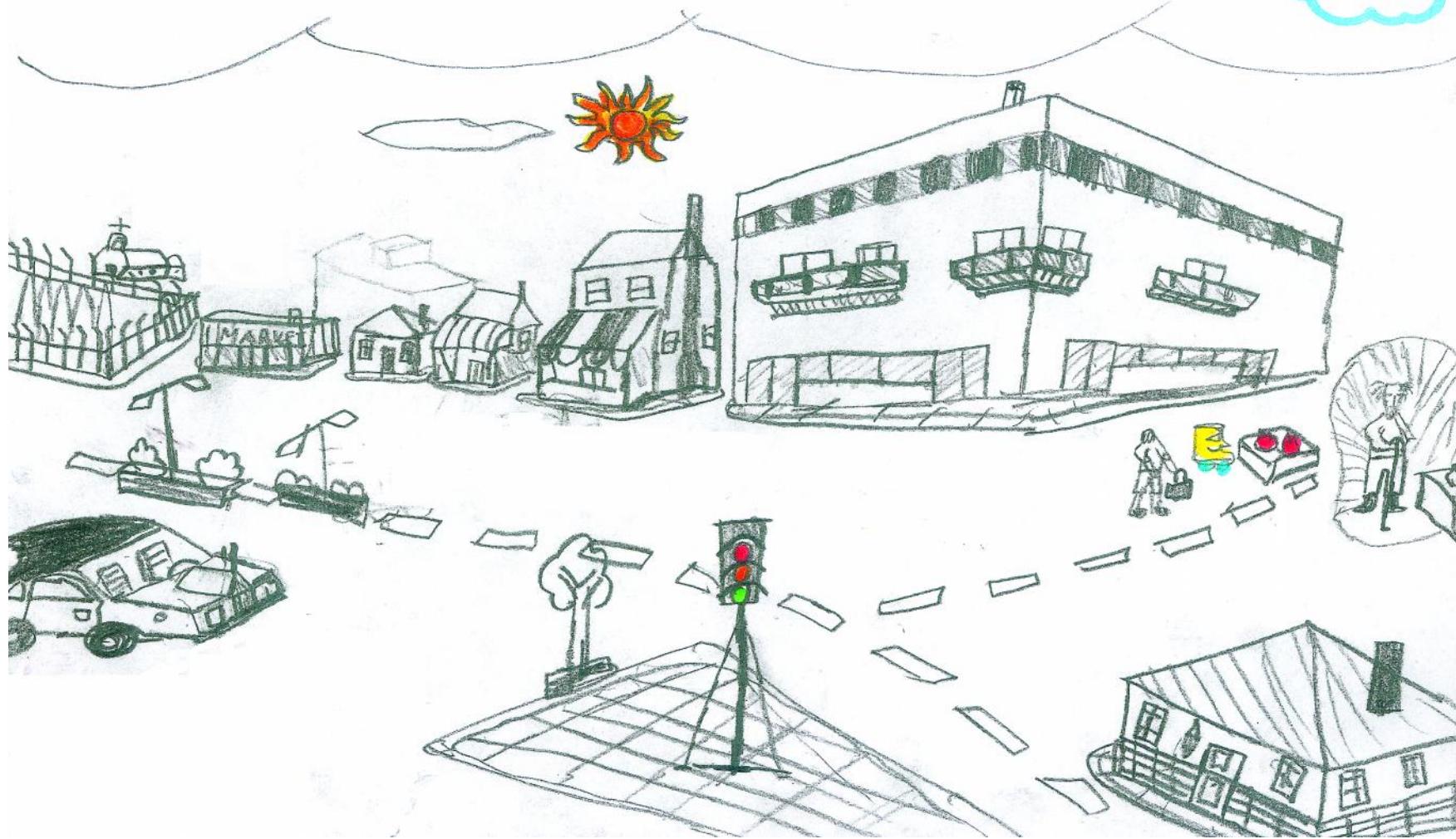

«Φυσικά!» «Οπότε ξέρετε πως ψάχνω τον αδερφό μου το Μουντζούρη». «Πλοσίασε» του είπε. «Όλα αυτά τα δώρα που είδες πηγαίνουν σε παιδιά της πόλης που ποτέ δεν είχαν ένα παιχνίδι, που ίσως ποτέ δεν είχαν ένα φίλο να παιξουν». «Άγιε μου Βασίλη, και ο αδερφός μου;» «Πάρε αυτό το δώρο και στο σπίτι που θα πας για να το παραδώσεις θα βρεις το Μουντζούρη». Ο Λασπωμένος κοιτάχτηκε. Δεν ήταν σωστό να πάει έτσι. Βγήκε έξω, γέμισε την κανάτα με νερό απ' το πιγάδι και πλύθηκε. Καθαρός και αστραφτερός πήρε το δώρο του, ανέβηκε στο γαϊδουράκι, καληνύχτισε τον άγιο και τράβηξε για την πόλη.

ΟΔΟΣ ΧΑΡΑΣ Αρ. 365: Χτύπησε την μικρή καμπάνα έξω από την πόρτα. «Ποιος είναι;» Ακούστηκε μια φωνή από μέσα. «Αποστολή 365, για το Μιχαήλ. Είναι μέσα»; Ανοίγει η πόρτα. Δεν πίστευε στα μάτια του! Μπροστά του στεκόταν ο αδερφός του, ο Μουντζούρης! Τα δύο πατίνια αγκαλιάστηκαν κλαίγοντας από χαρά. Ο Μουντζούρης είχε βρεθεί στο σπίτι του Μιχαήλ πηγαίνοντας και αυτός ένα δώρο του Αγίου Βασίλη. Το παιδί αυτό βρισκόταν σε αναπηρικό καροτσάκι και ο Μουντζούρης έμεινε μαζί του γιατί τον συμπάθησε. Είχαν γίνει αχώριστοι φίλοι. Ο Μουντζούρης σύστησε στο Μιχαήλ το Λασπωμένο. Ο Μιχαήλ άνοιξε το δέμα του. 'Ήταν αυτό που είχε ζητήσει. 'Ενα εργαστήρι με πειράματα! Εκείνο το βράδυ δοκίμαζε το εργαστήρι του και εξηγούσε τα πειράματα στα πατίνια ενώ αυτά τον κοιτούσαν με θαυμασμό. Τι έξυπνο παιδί που ήταν! Ξημέρωσε. Τα πατίνια ξύπνησαν. Ο Λασπωμένος πίστευε πως ήταν ώρα να φύγουν και να βρουν ένα δικό τους σπίτι να μείνουν. Ο Μουντζούρης όμως ήδη είχε βρει σπίτι. Αυτό του Μιχαήλ. Ήτσι ο Λασπωμένος...

ΣΤ' 2

«Ο Γέροντας με τα ρόδια»

Oλασπωμένος στενοχωρημένος με όσα συμβαίνουν επιστρέφει στους δρόμους της πολιτείας, στην σκληρή πραγματικότητα.

Άνθρωποι πηγαινοέρχονται στα μαγαζιά. Ψωνίζουν, γελάνε και απολαμβάνουν την χαρούμενη ηλιόλουστη μέρα. Το βλέμμα του πέφτει σε ένα γεράκο που πουλάει... ρόδια! Ναι, καλά βλέπει. Ρόδια. Πόσο του αρέσουν!

Θυμάται ότι είχε ακόμα πάνω του εκείνο το ασημένιο νόμισμα.

Πλησιάζει:

- Θα ήθελα δύο ρόδια, παρακαλώ.
- Βεβαίως. Δύο ζουμερά ρόδια. Τα βγάζει από το πανέρι, τα κοιτάζει και του τα διπλώνει σε μια εφημερίδα.

- Ορίστε, νεαρέ μου. Καλή τύχη!
- Ευχαριστώ!

Αυτός ο γεράκος του έμοιαζε πάλι με τον Αϊ - Βασίλη. Και το «καλή τύχη», τι το ήθελε πάλι.

Ο λασπωμένος στρίβει τα ροδάκια του και κάθεται κάτω από ένα μοναχικό παγκάκι. Ξεδιπλώνει τα ρόδια. Ανοίγει το πρώτο και βουτάει το στόμα του στις κόκκινες κολιές. Τι νόστιμο! Μέλι!

Το μάτι του πέφτει πάνω σε μια αγγελία:

«Αναζητούνται δύο πατίνια, με μπλε ροδάκια και ασημένια λουριά. Χάθηκαν στην οδό

Ρόδων 2, στην περιοχή Βασιλειάδα. Όποιος γνωρίζει κάτι ότι βρει να τηλεφωνήσει στον Αλέξη τηλ. 365365 ή να τα φέρει στην οδό Παραμυθιών 365.

Ο Αλέξης λοιπόν, ψάχνει το Λασπωμένο και το Μουντζούρη! Το ρόδι του έπεσε από το χέρι. Ήθελε να γυρίσει. Ήθελε να ξαναδεί τον Αλέξη. Φοβόταν όμως μήπως ο Αλέξης ξανακάνει τα ίδια. Πρέπει όμως να συγχωρούμε τους ανθρώπους για τα λάθη τους. Κανείς δεν είναι τέλειος. Βρισκόταν σε δίλημμα.

Η μοίρα κι ο Θεός πολλές φορές, βοηθούν τα πλάσματα να κάνουν την ευχή τους... πραγματικότητα. Όσο ο Λασπωμένος συζητούσε με τον γεράκο, ο Μίχαλ, αγκαλιά με το Μουντζούρη και την οικογένειά του, είχαν έρθει στην πολιτεία για να νοικιάσουν νέο σπίτι. Το καινούργιο αυτό σπίτι θα είναι κάπου κοντά. Μα ας συνεχίσουμε με το Λασπωμένο...

Βρισκόταν λοιπόν σε δίλημμα, όταν το δεύτερο ρόδι άρχισε να τρέχει προς την άσφαλτο, γλιστρώντας από την εφημερίδα. Ο Λασπωμένος το βρήκε παιχνίδι κι άρχισε να το κυνηγά.

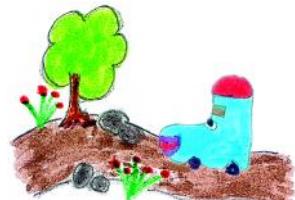
– Ε.. στάσου, πού πας;

Το ρόδι τρέχει όλο και πιο γρήγορα. Στρίβει, ανεβαίνει κατεβαίνει, ξαναστρίβει σα δαιμονισμένο. Ο Λασπωμένος από πίσω. Στην τελευταία στροφή πέφτουν και οι δύο μπρος στα πόδια ενός γέροντα στην είσοδο κάποιου σπιτιού.

Ο Λασπωμένος σηκώνει το βλέμμα του και... είναι ο κύριος Περικλής, ο παππούς του Αλέξη.

– Αλέξη, τρέχα! Κάποιος έφερε το πατίνι σου. Ήλα. Ο Αλέξης εμφανίζεται στην πόρτα όλο χαρά. Παίρνει το πατίνι αγκαλιά και το χαϊδεύει.

– Ax! Είσαι λασπωμένο όπως σε άφοσα. Τώρα θα δεις. Έτσι όπως το κρατάει το βάζει σε

μια λεκάνη και το καθαρίζει ώσπου να λάμψει. Ο Λασπωμένος ήταν ξετρελαμένος από τη φροντίδα.

Οι μέρες περνούσαν. Ο Λασπωμένος ήταν ευτυχισμένος. Κάποια μέρα, στο διπλανό σπίτι έγινε μετακόμιση. Το παιδάκι που ήρθε είχε μια αναπηρία και μετακινούνταν με το καροτσάκι του. Γρήγορα έγιναν φίλοι με τον Αλέξη, αφού ήταν και συμμαθητές. Ήτσι τα πρωινά, ο Αλέξης, έδενε στο καρότσι τού φίλου του την τσάντα του και οδηγούσε αυτός το καροτσάκι του. Τι ωραία που περνούσαν. Μαζί στο σχολείο, μαζί και στα παιχνίδια.

Μια μέρα συμφώνησαν να σμίξουν στο δρόμο για να παίξουν, φέρνοντας ο καθένας το αγαπημένο του παιχνίδι. Όταν έσμιξαν, αυτό που ακολούθησε δεν περιγράφεται. Το παιδάκι – ο φίλος του – ήταν ο Μίχαήλ!

Τα αγαπημένα τους παιχνίδια ήταν τα πατίνια! Η χαρά όλων ήταν μεγάλη. Ο Αλέξης που βρήκε το πατίνι του, ο Μίχαήλ που ξαναείδε το Λασπωμένο, τα πατίνια - αδερφάκια που έσμιξαν επιτέλους για πάντα.

Από τότε κάθε πρωί, ο Μίχαήλ πήγαινε μπροστά με το καροτσάκι του και τραβούσε τον Αλέξη με τα πατίνια ή το αντίθετο. Ήταν μια παρέα σκέτο...παραμύθι.

Πολλές φορές από τότε, ο Λασπωμένος και ο Μουντζούρης είδαν τον Αϊ-Βασίλη στον ύπνο τους να τους χαμογελά και να τους ευχαριστεί, που μπόρεσαν με τις περιπέτειές τους να μοιράσουν το μήνυμα της αγάπης και της ειρήνης σ' όλα τα παιδιά του κόσμου.

A' ΤΑΞΗ

Τμήμα: 1°

Δασκάλα: *Παπαπάνου Βιβή*

Αδαμόπουλος Αντώνιος, Αναστασίου Εμμανουήλ-Ιωάννης, Βαγγόπουλος Χρήστος, Γαλανόπουλος Ιάσων Σωτήριος, Δημητρούλας Ανδρέας Σπυρίδων, Ζάρας Ιωάννης, Λιναρίτης Άγγελος, Μανδηλαράς Αθανάσιος, Νικολακόπουλος Γεώργιος Παναγιώτης, Τάτλας Ζαχαριάδης Βασίλειος, Κουλουκτσής Βασίλειος, Ανόσκιν Αναστασία, Αποστολίδου Ευαγγελία, Γιαννοπούλου Δήμητρα Ελπίδα, Διαμαντίδου Αγγελική, Δούρου Εβελίνα, Καλογεροπούλου Αγάθη, Καραμπούλη Βασιλική, Κοντοβά Παναγιώτα.

Τμήμα: 2°

Δασκάλα: *Ζερβού Κατερίνα*

Μίσσια Γεώργιος, Μίσσια Δημήτριος, Παλαιολόγος-Βεντούρα Ιάσων, Παπαγιάννης Ιωάννης, Πιρτσικλίδης Ανδρέας, Τζουτζουράκης Γεώργιος, Τσιαντής Θεόδωρος, Τσίρος Μιχαήλ, Φωτάκης Νικόλαος, Ψαρρόπουλος Γεώργιος, Θάνου Αναστασία, Μαρμαρά Αναστασία, Μπαλτά Άννα, Ουζούνη Μαρία, Παλιούρα Ουρανία, Παπαλοπούλου Σοφία, Παπαφωτίου Αρετή, Πριόβολου Ευσταθία, Πετρίτσης Εργίνα.

B' ΤΑΞΗ

Τμήμα: 1°

Δασκάλα: *Μαρέτη Ευτυχία*

Αντωνακάκης Δημήτριος-Ανάργυρος, Βασιλείου Κωνσταντίνος, Θεοδώρου Γεώργιος, Καρκαλέτσης Δημήτριος, Κωστόπουλος Βασίλειος, Ανδρεάδη Σοφία-Μαρία, Δημαρέλη Ειρήνη, Ευστρατοπούλου Μαριαλένα, Θεοδοσιάδου Τατιάνα, Κατιρτζόγλου Ειρήνη, Κατσαούνου Χριστίνα, Κορατζοπούλου Μιχαέλα, Μπλάνη Κωνσταντίνα, Μπεγκάι Αρτιέλα, Μπεγκάι Σιντορέλα.

Τμήμα: 2°

Δασκάλα: *Χαμπίμπη Βάνα*

Λιακόπουλος Νίκος, Ξυδιάς Ιωάννης, Φιλιππακόπουλος Αλέξης, Ντάμα Δημήτρης, Κιούπης Δημήτρης, Λιόντου Ειρήνη, Μααρούφ Μαρία-Σοφία, Μπεριάτου Ιωάννα-Βασιλική, Μπούρη

Ηλιάνα, Νεκιφόρο Μάουρα - Τζέσικα, Ράνα Μπίντα Σουμαγιά, Σιδέρη Κατερίνα-Φιλοθέη,
Νιγκέλα Σάρα, Κουκλινού Μαρία.

Γ' ΤΑΞΗ

Δάσκαλος:
Παπαδάκης Γεώργιος

Βενέτης Γεώργιος, Γαλούνης Σταύρος, Κουτσιουμάρης Ιωάννης, Λάμπρου Μάριος,
Κωστόπουλος Χρήστος, Ρέππιας Δημήτριος, Σκαμνάκης Κυριάκος, Τσιγκριστάρης
Στυλανιός, Φραγκόπουλος Στυλιανός, Τζάτσκα Νίκο, Αντωνακάκη Γεωργία-Μαγδαληνή,
Βαρβαδούκα Αλίκη, Βήχα Σοφία, Κουτσουπιά Χρυσούλα-Σοφία, Κωστοπούλου Ειρήνη,
Κωστοπούλου Σοφία, Παπαλοπούλου Ελένη, Πέππια Ελευθερία, Σιδέρη Αναστασία, Σιούτη
Ελένη, Τουρβά Αικατερίνη, Φασουλέτου Νικολέτα.

Δ' ΤΑΞΗ

Τμήμα: 1°
Δασκάλα:
Ζαφειροπούλου Κατερίνα

Αποστολίδης Δημήτριος, Αριστομενοπούλου Γεωργία, Ασημάκου Αντωνία, Βασιλείου
Ευαγγελία, Βενιζέλου Μαριάνθη, Βερυκίου Ιωάννα, Γατσούλη Κωνσταντίνα, Δανιήλ
Παναγιώτης, Δήμας Γεώργιος, Ζαφειρόπουλος Δημήτριος, Ζαφειροπούλου Μαρία,
Καγκαράκη Αθανασία, Κονόμης Σπύρος, Κουρελής Νικόλαος, Κουτουμάνος Κωνσταντίνος,
Λεξτάκαι Αρμάντο, Μπερτάς Τριαντάφυλλος-Αλέξιος.

Τμήμα: 2°
Δασκάλα: *Προίσκου Αργυρώ*

Λάβδα Κωνσταντίνα, Λάβδα Μαρία-Ελένη, Μοδάκη Άννα, Μούγιος Αριστοτέλης, Ντέμος
Γεώργιος, Ντέμου Σταυρούλα, Παλιούρα Ιωάννα, Παπαρίζου Ελένη-Μαρία, Πεπεγιάν
Καρπίς, Πέππιας Χρήστος, Τζαβάρας Ελευθέριος, Τσιαντή Αναστασία, Φούκη Ελευθέριος,
Φωτάκης Αλέξιος, Ψαλτάκης Χρήστος, Δακτυλίδη Ελευθερία.

Ε' ΤΑΞΗ

Τμήμα: 1°

Δάσκαλος:

Κατσαούνος Απόστολος

Γαλούνης Αλέξανδρος, Κιούφης Μάριος-Ιωάννης, Μπεριάτος Ανδρέας, Πάνος Άγγελος, Σαρίδης Ιάσων, Σιούτης Ορέστης, Τζέλος Ανδρέας, Βασιλείου Γεωργία, Βερβέρη Δήμητρα, Γυφτάκη Ελένη, Καρυστινού Αρετή, Κατσαούνου Ελεάνα, Κατσούρα Ναταλία, Μάνου Αγαθή, Τσίλη Κατερίνα, Δακτυλίδης Ιάκωβος.

Τμήμα: 2°

Δασκάλα: Πάσσιου Αθηνά

Σταφυλάς Δημήτριος, Τρυφωνόπουλος Μάρκελλος-Απόστολος, Τσαυτάκης Δημήτριος, Νικίφορ Μπογκντάν-Γκαμπριέλ, Μανδηλαράς Ανάργυρος, Γεωργακόπουλος Αντώνιος, Παπαφωτίου Χρυσούλα, Παρασκευοπούλου Γεωργία, Σιμοπούλου Ζωή, Στεφοπούλου Ραφαηλία, Τουρβά Μαρία Μαγδαληνή, Χαλκίδη Βασιλική, Καζανάκη Βαρβάρα, Μότσο Δήμητρα, Αϊβαλιώτου Ηλέκτρα-Ιωάννα.

ΣΤ' ΤΑΞΗ

Τμήμα: 1°

Δασκάλα: Φίκα Κατερίνα

Αναγνωστόπουλος Χρήστος, Αναστασίου Ευαγγελία, Αντωνακάκης Χρήστος, Αργυρόπουλος Γιώργος, Βασιλείου Μαρία, Βερυκίου Αναστασία, Βιδάκης Ιωάννης, Βουρλίτη Σοφία, Γαλάνη Ελπίδα-Δήμητρα, Γιαννοπούλου Αντωνία, Δανιήλ Ιωάννης, Καλογερόπουλος Βασίλειος, Καραγιανίδη Αναστασία, Κάσσια Σεμέλη, Κατσίρης Ραφαήλ, Κοντιζάς Κωνσταντίνος, Κουτουμάνος Παναγιώτης, Κουτσιουμάρης Γεώργιος, Κωστόπουλος Σπυρίδων, Μαλλιαρός Σωτήριος, Οσιέτσκα Σάρα, Τόμα Μπεατρίτσε-Οάνα.

Τμήμα: 2°

Δασκάλα: Δεληγιάννη Άννα

Αντωνοπούλου Αντωνία, Μούγιος Αθανάσιος, Μπούρη Αντιγόνη-Μαρία, Τζέλου Αικατερίνη, Σπύρου Αικατερίνη, Τσακαρέστου Στέλα-Μαρία, Τζεβελέκης Χαράλαμπος, Μπούρης Νικόλαος, Σκουρλής Ευθύμιος, Τσαμάτη Έλενα, Μορφωνιός Φραγκίσκος, Χυτήρης Χρήστος, Καραμπούλης Ευάγγελος, Μότσιο Ανδρέας, Τσιαντίτης Χρήστος, Ντόντης

Μιλτιάδης, Χατζάκης Ιωάννα, Ανδριανός Ιωάννης, Παπαδοπούλου Άννα-Μαρία, Δέδε
Αικατερίνη, Ντερμάνη Δημήτριος

Mία φορά κι έναν καιρό ζούσε ένα πατίνι, που το έλεγαν Λασπωμένο...

ISBN: 978-960-99217-0-1